

Arrest

nr. 218 823 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. MONDELAERS
Kortrijksestraat 177
3010 KESSEL-LO (LEUVEN)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 28 september 2018 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. MONDELAERS, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 november 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 17 januari 2014 wordt voormelde aanvraag ontvankelijk en op 9 april 2014 ongegrond verklaard. Het annulatieberoep

dat werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt bij arrest met nummer 195 957 op 30 november 2017 verworpen.

Op 27 juli 2018 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 28 september 2018 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard, ter kennis gebracht op 13 november 2018. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.07.2018 bij onze diensten werd ingediend door:

*G., E. (R.R.: ...)
nationaliteit: Nigeria
geboren op (...) 1975
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 18.11.2013 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 27.07.2018 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 27.09.2018 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlagen) bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene :

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 27.09.2018 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

Op 28 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 13 november 2018.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

*“Mevrouw,
Naam + voornaam: G., E.
geboortedatum: (...)1975
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Nigeria*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijven voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 3 december 2018 per drager in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet of niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van **“MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT WET 29 JULI 1991 BETREFFENDE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN”**.

Ter adstruering van het eerste middel betoogt verzoekster:

“Overwegende dat verzoekende partij de volgende middelen opwerpt teneinde de bestreden beslissing te schorsen en vervolgens te vernietigen:

1ste MIDDEL: 9ter Vw. + SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT WET 29 JULI 1991 BETREFFENDE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN

Aangezien dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom – in het administratief dossier - moeten kunnen worden gecontroleerd;

Dat er zich inderdaad een advies, waarop de bestreden beslissing integraal geschraagd wordt, van de arts-adviseur in het administratief dossier bevindt;

Dat dit advies in eerste instantie een vergelijking maakt tussen de aanvraag 9ter van 2013 met deze van 2018;

Dat uit het medisch getuigschrift van dr. P. D. M. dd. 18 juli 2018 wordt gesteld dat verzoekster lijdt aan een zeer ernstig medische aandoening en dat haar kind geboren op 9 augustus 2018 tot 6 maanden na bevalling opgevolgd moet worden tot definitieve exclusie van HIV-infectie bij het kind;

Dat verder uit heel het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft;

Dat er nieuwe elementen zijn (geboorte kind en noodzakelijk opvolging van het kind);

Dat de arts-adviseur hierover het volgende zegt:

“Zwangerschap met verwachte bevallingsdatum 09/08/2018: de zwangerschap heeft geen aanpassing vereist aan de anti-retrovirale medicatie voor de HIV1 infectie.

Momenteel zijn de 6 weken verbod op vliegvluchten postpartum voor moeder en kind overschreden, zodat er geen sprake meer is van een hoog-risico zwangerschap, vermits betrokkene bevallen is en er dus geen reëel risico meer is voor het leven of de fysieke integriteit van moeder en kind, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, mocht er geen behandeling beschikbaar zijn in Nigeria.”

Dat de arts-adviseur vooreerst geen rekening houdt met opvolging tot definitieve exclusie van HIV-infectie bij haar kind 6 maanden na de zwangerschap - wel, de effectieve bevalling vond plaats op 23 juli 2018 - een opvolging tot minimum 23 januari 2018 is noodzakelijk;

Dat voor het overige er geen discussie kan bestaan over het feit dat verzoekster lijdt aan een zeer ernstige en levensbedreigende aandoening die ressorteert onder art. 9ter Vw.;

Dat hierover moeilijk betwisting kan gevoerd worden;

Dat bovendien uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen enkele inspanning werd gedaan om te onderzoeken of er voor verzoekster een adequate behandeling bestaat in Nigeria;

Dat dit onderzoek zou uitwijzen dat er inderdaad geen adequate behandeling bestaat;

Dat de HIV-medicatie voor verzoekster onbetaalbaar zou zijn - zij zodoende zou sterven aan een mensonwaardig lot waarschijnlijk ten onder zal gaan (zie ook 3de middel);

Dat bovendien zowel de rechtsonderhorige als de administratieve rechter in alle redelijkheid moet vaststellen dat een dergelijke summiere en concrete onjuiste motivering van o.a. behandelingsmogelijkheden, sociale toestand enz. niet van die aard is om te besluiten dat er een redelijke verhouding bestaat tussen de motieven – in het administratief dossier - en de inhoud van de beslissing alsmede dat door de summiere aard van het advies – waarop de beslissing integraal gestoeld is - “de aanvaardbaarheid” van de motivering niet kan worden gecontroleerd;

Dat aldus de bestreden beslissing:

-art. 9ter Vw. schendt omdat de aandoening verzoeker haar leven en fysieke integriteit wel degelijk in gevaar brengt, zij zeker in een onmenselijke en vernederende toestand zal terecht komen, te meer omdat in Nigeria geen adequate en voor haar toegankelijke behandeling bestaat;

-de wet van 29 juli 1991 schendt aangezien de behandelingsmogelijkheden in Nigeria helemaal niet werden onderzocht;”

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij zet het volgende uiteen:

“2de MIDDEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Aangezien dat het zorgvuldigheidsbeginsel onder meer impliceert dat de overheid de beslissing zorgvuldig moet voorbereiden;

Dat het summiere advies, die de argumenten van de artsen van verzoeker moet becommentariëren én in zekere zin weerleggen, bezwaarlijk voor een zorgvuldige voorbereiding kunnen doorgaan;

Aangezien dat daarenboven, zowel in het administratief dossier als in de bestreden beslissing, totaal verzaakt wordt aan de onderzoeksplicht aangaande het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft zou bestaan (cf. artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet);

Dat de ziekte die een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit vormt, en, een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in haar land van herkomst of het land waar hij verblijft, bestaat – onlosmakelijk – met elkaar verbonden zijn;

Dat het risico voor haar leven of fysieke integriteit immers kan afhangen, of in functie kan staan, van de adequate behandeling in het land van herkomst;

Aangezien dat de adequate behandelingsmogelijkheden aldus ook een eventuele schending van artikel 3 E.V.R.M., zo blijkt uit het administratief dossier, in het land van herkomst, niet werden onderzocht;

Dat aldus het zorgvuldigheidsbeginsel op die vlakken werd miskend;”

3.3 In een derde middel voert verzoekster tot slot de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betoogt:

“3de MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.

Aangezien dat artikel 3 E.V.R.M. een subjectief recht is met een absoluut karakter;

Dat concreet:

- verzoekster lijdt aan HIV;*
- zij een kind heeft van minder dan een jaar oud;*
- dat dat kind een speciale opvolging behoeft gelet op de HIV-infectie van de moeder;*
- dat indien zij (met boorling) wordt teruggestuurd ze volledig ontredderd en in een uiterst zwakke positie in de Nigeriaanse samenleving terecht zal komen;*
- dat zij met een aan de waarschijnlijkheid zekere zekerheid onmiddellijk zal gemarginaliseerd worden;*
- dat zij verstoken zal blijven van een adequate medische behandeling in eigen land;*
- dat zij zal sterven;*
- dat haar zeer jong kind in gebeurlijk geval dan ouderloos zal zijn met alle gevolgen vandien;*

Dat de risico's verbonden aan de niet adequate behandeling die in het land van herkomst ONmogelijk is, dit een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 E.V.R.M.;

Dat aldus art. 3 E.V.R.M. werd miskend;”

3.4 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt vooreerst met verwijzing naar een aanvraag van 18 november 2013, naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, en naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 27 september 2018 immers gesteld dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform artikel 9ter van de

vreemdelingenwet en de bijgevoegde medische attesten eveneens werden ingeroepen in een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf. Vervolgens wordt, opnieuw met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde ditmaal artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, en het advies van de ambtenaar-geneesheer van 27 september 2018, gesteld dat niet blijkt dat de ziekte een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene inhoudt, noch een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De Raad stelt vast dat ook in het bestreden bevel de juridische en de feitelijke motieven eenvoudig kunnen gelezen worden. Er wordt immers in de tweede bestreden beslissing verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet: het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert tevens dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus in het betreffende bevel vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Uit het verzoekschrift blijkt dat de motieven overigens niet worden betwist zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Voormelde motiveringen laten verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals verzoekster lijkt voor te houden, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert verder de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert, houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Voormelde schendingen moeten *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 4° en 5° van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 (...)

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)

§ 8 (...)"

Zoals hoger aangehaald, verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 27 september 2018. Dit advies, dat verzoekster voegt bij haar verzoekschrift, luidt als volgt.

"NAAM: G., E. (R.R.: ...)

Vrouwelijk

nationaliteit: Nigeria

geboren te Ogbunike op (...)1975

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medische getuigschrift voorgelegd door Mevr. G. E. in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27.07.2018.

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 27.07.2018 en 18.11.2013 te vergelijken (Artikel 9ter §3 - 5°). Deze nu 43-jarige vrouw legt in haar aanvraag d.d. 27/07/2018 een SMG voor opgesteld door Dr. P. D. M. (internist) op 18/07/2018 en medische stukken d.d. 17/01/2018 (consultatieverslag van de raadpleging op 20/12/2017 van Dr. L. H. (assistent inwendige ziekten onder supervisie van Prof. Dr. E. V. W.) en 20/06/2018 (consultatieverslag van de raadpleging op 25/04/2018 van Dr. P. S. (assistent inwendige ziekten onder supervisie van Prof. Dr. E. V. W.).

Uit deze medische documenten blijkt dat de volgende diagnose en behandeling van Mevr. G. ongewijzigd is t.a.v. de medische stukken gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 18/11/2013.

Op het SMG d.d. 18/07/2018 en de bijlagen/aanvullingen d.d. 17/01/2018 en 25/04/2018 wordt namelijk vermeld dat betrokkene lijdt aan een HIV1 infectie en dat zij hiervoor sinds 2013 behandeld wordt met R., N. en T..

Het voorgelegde SMG en de bijlagen/aanvullingen bevestigen dus tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.

Het voorgelegde medische getuigschrift en bijlage/aanvullingen bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.:

Zwangerschap met verwachte bevallingsdatum 09/08/2018: de zwangerschap heeft geen aanpassing vereist aan de anti-retrovirale medicatie voor de HIV1 infectie. Momenteel zijn de 6 weken verbod op vliegvlagen postpartum voor moeder en kind overschreden, zodat er geen sprake meer is van een hoog-risico zwangerschap, vermits betrokkene bevallen is en er dus geen reëel risico meer is voor het leven

of de fysieke integriteit van moeder en kind, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, mocht er geen behandeling beschikbaar zijn in Nigeria.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - 4°)."

Verzoekster zet uiteen dat in het medisch getuigschrift van dokter P. D. M. van 18 juli 2018 wordt gesteld dat zij lijdt aan een zeer ernstig medische aandoening en dat haar kind, geboren op (...) 2018, tot 6 maanden na de bevalling opgevolgd moet worden tot de definitieve exclusie van HIV-infectie bij het kind. Zij citeert vervolgens het motief uit het medisch advies dienaangaande. Verzoekster benoemt de geboorte van het kind en de noodzakelijke opvolging van het kind als nieuwe elementen en hekelt dat geen rekening werd gehouden met de opvolging tot de definitieve exclusie van HIV-infectie bij haar kind 6 maanden na de zwangerschap, zijnde minstens tot (...) 2018.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer erkent dat elementen werden aangevoerd die niet eerder werden ingeroepen, waarna hij, zoals overigens blijkt uit het citaat van verzoekster, overgaat tot een bespreking van de zwangerschap en de bevalling van verzoekster. Waar verzoekster meent dat geen rekening werd gehouden met de opvolging tot de definitieve exclusie van HIV-infectie bij haar kind 6 maanden na de zwangerschap, zijnde aangezien de bevalling plaatsvond op (...) 2018 minstens tot (...) 2018, stelt de Raad vast dat de periode van 6 maanden waarnaar verzoekster verwijst inmiddels zijn verstreken. Zij toont niet aan dat zich nieuwe problemen of omstandigheden hebben voorgedaan zodat zij het belang van haar grief niet aantoot. Daarenboven staat het verzoekster steeds vrij om indien zich nieuwe elementen manifesteren, een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen.

Verder betoogt verzoekster dat er geen discussie kan bestaan over het feit dat zij lijdt aan een zeer ernstige en levensbedreigende aandoening die ressorteert onder artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij hekelt dat er geen enkele inspanning werd gedaan om te onderzoeken of er voor verzoekster een adequate behandeling bestaat in Nigeria en zet uiteen omwille van welke elementen dit naar haar mening niet het geval is.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer zich niet beperkt tot een summiere motivering zoals verzoekster voorhoudt, doch dat hij onder verwijzing naar artikel 9ter, § 1, 5° van de vreemdelingenwet en de voorgelegde medische documenten optekent dat de vermelde diagnose en behandeling ongewijzigd zijn gebleven ten aanzien van de medische stukken gevoegd bij de aanvraag om medische redenen van 18 november 2013. Hij stelt dat op het standaard medisch getuigschrift van 18 juli 2018 en de bijlagen/aanvullingen van 17 januari 2018 en 25 april 2018 namelijk wordt vermeld dat verzoekster lijdt aan een HIV1 infectie en dat zij hiervoor reeds sinds 2013 behandeld wordt met Reyataz, Norvir en Truvada. De ambtenaar-geneesheer besluit op dit punt dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift en de bijlagen/aanvullingen dus tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster bevestigen.

Daarnaast dient er te worden vastgesteld dat verzoekster voormelde motieven niet als dusdanig betwist, minstens toont zij niet aan welke nieuwe elementen zouden zijn ingeroepen in haar recente aanvraag zodat onterecht toepassing zou zijn gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt dat de aanvraag van 18 november 2013 op 17 januari 2014 ontvankelijk en op 9 april 2014 ongegrond werd verklaard. Het annulatieberoep dat werd ingediend bij de Raad werd bij arrest met nummer 195 957 op 30 november 2017 verworpen, zodat voormelde beslissing van 9 april 2014 definitief geworden is. In deze definitieve beslissing oordeelt de bevoegde gemachtigde dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Verzoekster beperkt zich slechts tot de loutere stelling dat de HIV-medicatie voor haar onbetaalbaar zou zijn en

verder tot algemene beschouwingen, zodat zij opnieuw geen elementen aantoont die een onterechte toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet *in casu* aannemelijk maken.

Waar verzoekster doorheen haar betoog op algemene wijze verwijst naar het dossier, concretiseert zij niet met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Het komt niet de Raad toe de argumenten te destilleren. Daar waar verzoekster met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met haar betoog toont verzoekster dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Aldus wordt een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de (overige) aangehaalde artikelen en beginselen niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling voor een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blij van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Zoals hoger reeds uiteengezet, werd de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard en kan het standpunt van verzoekster de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer niet aan het wankelen brengen. Verzoekster verliest uit het oog dat het haar toekomt om aan te tonen dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar haar herkomstland. Door de beweringen te uiten dat:

*“-verzoekster lijdt aan HIV;
-zij een kind heeft van minder dan een jaar oud;
-dat dat kind een speciale opvolging behoeft gelet op de HIV-infectie van de moeder;
-dat indien zij (met boorling) wordt teruggestuurd ze volledig ontredderd en in een uiterst zwakke positie in de Nigeriaanse samenleving terecht zal komen;
-dat zij met een aan de waarschijnlijkheid zekere zekerheid onmiddellijk zal gemarginaliseerd worden;
-dat zij verstoken zal blijven van een adequate medische behandeling in eigen land;
-dat zij zal sterven;
-dat haar zeer jong kind in gebeurlijk geval dan ouderloos zal zijn met alle gevolgen vandien;”*

voldoet verzoekster – ondanks dat zij meent deze te kunnen benoemen als “concreet” – hieraan niet. Zij beperkt zich tot het uiten van algemene beschouwingen, laat staan dat een begin van bewijs wordt aangevoerd. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN